

Arrest

nr. 343 888 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 23 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 18 juni 2024 en verzoekt op 20 juni 2024 om internationale bescherming.

1.2. Op 25 september 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan geboren op 1 januari 2003 in het dorp Usmankehel in de provincie Maidan Wardak. U woonde daar van geboorte tot vertrek uit het land. Uw volledige familie, uw ouders, broers en zussen wonen nog steeds in uw geboortedorp.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. Op een dag passeerde u langs het huis van een meisje genaamd [Q.]. Jullie keken in elkaars ogen en begonnen een gesprek. Het was de start van jullie relatie die in totaal drie maanden zou duren. Jullie wisselden ook gsm-nummers uit. Vanaf het begin belden jullie elkaar geregeld, steeds in de avond wanneer iedereen sliep. Af en toe spraken jullie elkaar ook wanneer u bij haar huis passeerde. Dat gebeurde steeds met zeer veel voorzichtigheid zodat jullie niet gezien zouden worden. Op een dag was u aan het bellen met [Q.] toen haar moeder tussenbeide kwam. [Q.] heeft diezelfde avond alles over jullie relatie moeten opbiechten aan haar moeder. De volgende dag belde [Q.] u opnieuw om u hiervan op de hoogte te brengen. [Q.] had bovendien twee broers die tewerkgesteld waren bij de Taliban en ondertussen ook op de hoogte werden gebracht van jullie relatie. U besloot dan ook meteen uw dorp te verlaten en te vluchten.

Voor uw eigen veiligheid besloot u bovendien om u twee dagen later in te schrijven bij de Afghaanse lokale politie (ALP) waar u in totaal ongeveer acht maanden zou werken. U begon er op 15.09.1399 (omgerekend 5 december 2020) en werd gestationeerd in een controlepost dicht bij de stad Maidan Shahr. Uw taken waren onder andere voorraden van het hoofdkwartier naar controleposten brengen, de controlepost bewaken, daar eten koken, wegcontroles uitvoeren en de controlepost verdedigen bij aanvallen. Tijdens uw tewerkstelling ontving uw familie bedreigingen van de Taliban waarbij er gevraagd werd dat u stopte met uw werk. In totaal zou uw familie vijf of zes keer bedreigd geweest zijn en dit vanaf het moment dat u ongeveer twee maanden actief was bij de ALP.

Op het moment van de machtsovername verlieten u en uw collega's de controlepost en trokken naar het hoofdkwartier waar jullie te weten kwamen dat Ashraf Ghani, de voormalige president van Afghanistan, gevlucht was. Gezien u niet kon terugkeren naar uw huis besloot u diezelfde dag ook Afghanistan te verlaten.

U reisde naar Iran waar u ongeveer twee jaar en twee maanden verbleef. Vervolgens reisde u door via Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk tot in België waar u toekwam op 18 juni 2024. Op 20 juni 2024 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden omwille van uw relatie met [Q.] en omwille van uw tewerkstelling bij de ALP.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor. Een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, uw originele werkbadge, een origineel opleidingscertificaat, een origineel medisch document van bij de start van uw tewerkstelling, een originele appreciatiebrief en drie foto's van u aan het werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats heeft u het CGVS niet kunnen overtuigen van de door u voorgehouden relatie met [Q.]. Zo is de wijze waarop de relatie tot stand kwam niet geloofwaardig. U verklaarde dat zij op de weg woonde die u steeds moest nemen onderweg naar school (CGVS p. 11). U kende haar al van kinds af aan (CGVS p. 11). [Q.] zelf zou het huis steeds buitenkomen wanneer ze naar de waterput ging of om de koeien naar de velden te brengen (CGVS p. 11). Het was op zo'n moment dat jullie elkaar in de ogen keken waarop zij u aanspraak (CGVS p. 11, 12). Vanaf dat moment hadden jullie een relatie en zag u haar gedurende twee weken elke dag (CGVS p. 13, 14).

In de eerste plaats is uw verklaring dat u onderweg was naar school ongeloofwaardig gezien u eerder stelde maar tot de negende graad naar school te zijn geweest en u op het moment van jullie relatie reeds zo'n negentien jaar oud was (CGVS p. 3, 13). Bovendien verklaarde u dat u moest stoppen met naar school gaan na een aanval (CGVS p. 3).

Daarnaast is het gezien [Q.]haar achtergrond en de Afghaanse context, niet geloofwaardig dat zij het initiatief zou nemen om met u te beginnen praten (CGVS p. 12). Daarenboven woonde [Q.]op een algemene, openbare weg die ook door andere mensen werd gebruikt (CGVS p. 13). Het was een weg die u zelf frequent gebruikte om onder andere naar de moskee, naar school en naar de winkel te gaan (CGVS p. 13). Dat u aldus zomaar met haar zou kunnen praten en dit dan vervolgens nog twee weken aan een stuk elke dag is weinig geloofwaardig.

Toen [Q.]een aantal dagen bij haar familie op bezoek was en u haar daardoor niet kon zien, besloot u haar uw gsm-nummer te geven (CGVS p. 11, 12). Twee dagen later zou ze u gebeld hebben met de vraag om af te spreken en om meteen naar haar te komen (CGVS p. 11). Waarom u daar plots voor zou moeten afspreken terwijl u eerder gewoon elke dag langs haar huis ging is opmerkelijk. Bovendien verklaarde u eerder dat jullie steeds 's avonds laat belden wanneer iedereen aan het slapen was (CGVS p. 11). Dat u op dat moment meteen naar haar zou kunnen komen is dan ook ongeloofwaardig. Bovendien verklaarde u dat [Q.]tijdens het afwassen de telefoon van haar moeder zou nemen om daarmee radio te luisteren en ze die dan vervolgens gebruikte om u te bellen (CGVS p. 17). Dat zij die telefoon dus zomaar een hele tijd bij haar kon houden zonder dat dit werd opgemerkt is weinig geloofwaardig.

Toen u de kans kreeg om uit te leggen waarover jullie praatten wanneer jullie belden, kwam u niet verder dan dat jullie spraken over hoe het ging en wat jullie gingen doen of al gedaan hadden (CGVS p. 12). Nochtans belden jullie bijna elke avond en als dat niet lukte nog steeds één à twee keer per week (CGVS p. 12, 14). Ook over de gesprekken die jullie bij haar thuis hadden kon u slechts zeer oppervlakkig vertellen. U herhaalde dat jullie spraken over elkaars activiteiten en u zou haar ook vertellen dat ze er mooi uitzag en in mooie kleren was, maar veel meer dan dat kon u zich niet herinneren (CGVS p. 14). Dat jullie gesprekken steeds slechts vier à vijf minuten duurden is daar geen afdoende reden voor (CGVS p. 12). U kon ook niet eens verduidelijken hoe vaak u haar persoonlijk gesproken heeft en gaf hierover tegenstrijdige info. Waar u stelde haar eerst dagelijks te zien sprak u later over het feit dat het ongeveer twee keer per jaar was (CGVS p. 13, 15).

Daarnaast kwamen uw verklaringen over uw drie maanden durende relatie met [Q.]allerm minst doorleefd over (CGVS p. 10, 16). Wanneer u de kans kreeg te vertellen over alles wat u leuk vond aan [Q.], kwam u niet verder dan te stellen dat ze een mooi meisje was (CGVS p. 14). U verder aangemoedigd te vertellen wat u zo leuk vond aan [Q.], gaf u aan dat ze goed was qua karakter en gedrag, opnieuw zeer vage en weinig doorleefde beschrijvingen van [Q.] (CGVS p. 14). U verder aangemoedigd meer te vertellen over haar gedrag en waarom dat zo goed was, gaf u opnieuw het vage en algemene antwoord dat uw moeder via anderen te weten was gekomen dat ze een goed meisje was met een positief of goed gedrag (CGVS p. 14). Wanneer u werd gevraagd wat zij dan juist leuk vond aan u, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 15). Ook over jullie toekomst samen kon u niet meer info geven dan dat u van plan was om met haar te trouwen (CGVS p. 15). U wist verder niet of [Q.]vriendinnen had, want daarover zou ze u geen info gegeven hebben en u wist enkel te zeggen dat ze graag kleren naaide, meer informatie over wat ze graag deed zou ze u niet gegeven hebben (CGVS p. 16). Dat uw verklaringen geenszins het oppervlakkige, stereotiepe en anekdotische niveau overstijgen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met [Q.]en de problemen die u als gevolg van die relatie zou hebben ondervonden.

Vervolgens kon u ook niet overtuigen met de veiligheidsmaatregelen die u nam om niet ontdekt te worden. U verklaarde dat [Q.]altijd bang was om gezien te worden (CGVS p. 12). Zelf zou u voornamelijk de omgeving controleren om te zien of er iemand aanwezig was of niet (CGVS p. 14, 15). De voordeur van [Q.]haar huis zou ook altijd open gestaan hebben waardoor u kon zien of er iemand binnen was of niet (CGVS p. 14). U zou ook steeds op de middag en later in de namiddag afspreken omdat op dat moment iedereen op de velden werkte of juist thuis was (CGVS p. 15). Wanneer jullie samen waren en lawaai hoorden zouden jullie ook meteen uit elkaar gaan (CGVS p. 15). Gevraagd of jullie een plan hadden moesten jullie betrappt worden, stelde u eenvoudigweg dat zo iets niet te voorkomen is (CGVS p. 15). Dat dit de enige veiligheidsmaatregelen waren die jullie troffen is gezien het enorme risico dat jullie namen allerm minst geloofwaardig.

U stelde voorts al van kinds af aan te weten dat de broers van [Q.]talibanleden waren, wat bijdraagt tot de onwaarschijnlijkheid van uw verklaringen met het oog op het grote risico (CGVS p. 17). Bovendien kan er niet begrepen worden dat u nooit eerder de hand van [Q.]gevraagd heeft. U stelde namelijk dat gezien [Q.]het wilde haar ouders er ook mee akkoord zouden gaan (CGVS p. 16). Uw familie had ook voldoende velden dus

dat vormde ook geen probleem (CGVS p. 16). Dat u stelde dat u nog niet de redelijke leeftijd had bereikt en u zich bovendien schaamde om erover te spreken met uw moeder is geen afdoende reden (CGVS p. 18).

Verder kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de reacties van de familie van [Q.]. U verklaarde meteen te zijn gevlucht vanaf het moment dat u wist dat [Q.]haar twee broers op de hoogte waren van jullie relatie (CGVS p. 18). Nochtans blijkt dat de broers van [Q.]niets gedaan hebben (CGVS p. 19). Ze brachten de dorpsoudsten niet van de situatie op de hoogte (CGVS p. 19). U en uw familie ontvingen ook nooit openlijke of persoonlijke bedreiging van de familie van [Q.](CGVS p. 19). U bent ervan overtuigd dat ze u op een stiekeme manier wilden vinden en doden (CGVS p. 19). Moesten ze u openlijk doden dan zouden ze volgens u mogelijk ondervraagd worden door de dorpsoudsten (CGVS p. 19). Bovendien keerde u zelf nog drie keer in totaal terug naar uw dorp (CGVS p. 19). Ook wat betreft [Q.]zou voor haar het enige gevolg zijn geweest dat ze het huis niet meer mag verlaten (CGVS p. 18-19). Dat de familie van [Q.], die dus banden hebben met de taliban, geen verdere stappen hebben ondernomen om u of uw garanten, noch uw geliefde [Q.]te laten boeten voor jullie fouten is niet geloofwaardig. De schande die uw daden veroorzaakte is immers groot en valt, in een land als Afghanistan, op de hele familie. u was zich daar ook van bewust van door te stellen dat het 'echt tegen de Afghaanse cultuur is' (CGVS p. 6). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat er geen enkel gevolg zou gegeven worden aan deze overtreding van de wetten van de taliban hetgeen het geloof in uw asielrelaas verder onderuit haalt.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw relatie met [Q.], vloeit daaruit voort dat er ook ernstige vraagtekens gezet kunnen worden bij uw tewerkstelling bij de ALP. U stelde namelijk dat de problemen die u kende omwille van het uitkomen van uw relatie u ertoe hadden aangezet u aan te sluiten bij de AP (CGVS p. 6). Daarnaast maken ook uw verklaringen zelf het niet aannemelijk dat u werkelijk deel heeft uitgemaakt van de ALP.

In de eerste plaats verklaarde u dat u begon te werken op de vijftiende van de negende maand van het jaar 1399 (omgerekend 5 december 2020). Naast u waren er nog verschillende anderen die op dat moment zouden zijn aangenomen (CGVS p. 20). Op dat moment was de ontmanteling van de ALP reeds aan de gang. Tegen april 2021 was dit zelfs al volledig doorgevoerd (zie blauwe map). Hoewel er niet met zekerheid gesteld kan worden dat de ALP al inactief was in uw district, is het wel weinig waarschijnlijk dat de ALP op een tijdstip dat ze in de transitie naar ontmanteling zijn nog bezig zou zijn met het aantrekken van nieuwe rekruten. Bovendien was men op dat moment bezig met het proces waarbij men bepaalde profielen van de ALP ging integreren binnen de ANP en andere veiligheidsdiensten (zie de COI Focus Afghanistan: De ontbinding van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) van 3 maart 2025 beschikbaar in de blauwe map in het administratief dossier). In dit rapport wordt dit integratieproces beschreven als een selectie en een screening van de reeds in dienst zijnde ALP'ers om te kijken of ze al dan niet in aanmerking kwamen om over te gaan naar de Afghaanse Nationale Politie (ANP) of de Afghan National Army Territorial Force (ANA-TF). Ook dit aspect maar het niet geloofwaardig dat u te midden van dit proces aan de slag zou kunnen gaan als nieuwe rekrut. Hoewel u zelf wel degelijk te kennen gaf dat de ALP op het moment dat u begon al was overgeschakeld naar de ANP, wist u niets over de officiële opheffing van de ALP en zou u nog steeds de lokale politie genoemd worden (CGVS p. 20 - 21). Meer informatie dan dat kon u niet geven (CGVS p. 21). Er kan van u verwacht worden dat indien u werkelijk bij de ALP begon op het moment dat ze overschakelden naar de ANP u hier meer informatie over zou kunnen geven. Bovendien maken alle officiële werkdocumenten die u neerlegde zoals uw opleidingscertificaat, het medisch document van bij de start van uw tewerkstelling en een appreciatiebrief nog steeds expliciet verwijzingen naar de ALP en niet de ANP. Uw verklaring dat u dus van in het begin onder de ANP viel en u geen informatie kon geven over de transitie is dus ongeloofwaardig.

Betreffende uw eigenlijke aanmelding overtuigen uw verklaringen verder ook niet. U stelde simpelweg naar de ALP te zijn gegaan waar u een medisch formulier invulde, u gecontroleerd werd en u vervolgens meteen aan de opleiding mocht beginnen (CGVS p. 7). Nochtans staat er in de COI Focus Afghanistan: De Afghaanse Lokale Politie (ALP) van 24 augustus 2018 (zie blauwe map in het administratief dossier) dat kandidaten door lokale shura's genomineerd moeten worden waarbij eigenschappen zoals integriteit, loyauteit en toewijding van belang zijn. Ook in de COI Focus Afghanistan: De Afghaanse Nationale Politie (ANP) van 8 augustus 2018 (zie blauwe map in het administratief dossier) wordt een getekende aanbeveling van twee lokale of nationale overheidsfiguren genoemd. Zelfs de eerder genoemde COI Focus Afghanistan: De ontbinding van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) van 3 maart 2025, die gaat over de periode waarin u tewerkgesteld werd, haalde in vergelijking met uw verklaringen uitgebreidere voorwaarden aan voor het personeel om hun overdacht naar andere diensten in orde te brengen. Op een gegeven moment tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u wel aan dat u in het bezit was van garantiebrieven (CGVS p. 8). U legde hier echter geen enkel bewijs van neer, waardoor het CGVS ook niet in staat is de echtheid ervan te controleren. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u deze effectief zou kunnen hebben bekomen op een moment dat u juist moest wegvlugten uit uw dorp omwille van uw onkuise houding. Zeker gezien u zelf verklaarde dat uw

relatie bekend was in uw dorp en u zelf vreest dat de dorpsoudsten u zullen stenigen omdat u volgens de Islam gedood moet worden omwille van uw relatie (CGVS p. 10, 19).

U stelde omwille van uw tewerkstelling problemen te hebben gekend met de taliban. Zo zouden de taliban voor de machtsovername in totaal zo'n vier à vijf keer naar uw familie zijn geweest en spraken dan met uw vader en uw broer (CGVS p. 5). De laatste keer dat de taliban kwamen was op het moment dat u zich in Turkije bevond (CGVS p. 5). Elke keer dat de taliban kwamen, bedreigden ze uw familie en zeiden ze dat u moest stoppen met uw werk en dat uw dood toegelaten was (CGVS p. 24). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban zo vaak zou komen zonder echt actie te ondernemen. U kon verder ook niets meer van informatie geven over de taliban die naar u op zoek was (CGVS p. 24). Bovendien, zoals reeds eerder aangehaald, keerde u nog drie keer in totaal terug naar uw dorp (CGVS p. 19). Dat u dit zou doen terwijl u wist dat de taliban u dood wilden en u eveneens omwille van uw vermeende relatie moest vluchten, is niet geloofwaardig.

Tot slot wordt het geloof in uw aangehaalde tewerkstelling volledig weggenomen door de vaststelling dat u valse stukken neerlegt ter staving van uw werk bij de ALP. Zo legde u uw originele werkbadge neer die zeer duidelijk vals is. Zo staat er op de voorkant van de badge geschreven 'Nationale politie van Afghanistan' in het Pashtou, terwijl er op de achterkant dan weer 'Afghan Local Police' geschreven staat in het Engels. Op diezelfde achterkant ontbreekt ook de letter f in het woord 'grand father's name'. Verder staan er fijne golvende grijze lijnen verticaal op de kaart geprint, in plaats van dat dit een duidelijk watermerk is. Deze anomalieën tonen duidelijk aan dat u aan de hand van vervalsing uw werk als lokale politieagent tracht aan te tonen. Deze fraude ondermijnt andermaal zeer sterk het geloof in de voorgehouden tewerkstelling. De drie foto's die u neerlegde en waar u te zien bent in de context van uw werk kunnen evenmin overtuigen. Daarover dient gesteld te worden dat het niet mogelijk is om uit deze foto's af te leiden dat deze daadwerkelijk gemaakt zijn in een werkcontext. U bent inderdaad wel te zien met een wapen, maar verder draagt u geen uniform, zijn er geen andere mensen te zien rond u of kan er weinig uit de omgeving afgeleid worden.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen moet er besloten worden dat er geen enkel geloof aan uw tewerkstelling bij de ALP gehecht kan worden.

Dat u wel degelijk informatie kon geven over een aantal aspecten van de ALP zoals uw eigenlijke werk op de controlepost of de opleiding die u volgde kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen (CGVS p. 21, 22). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw kennis hierover het algemene niet oversteeg. Zo kwam u niet verder dan mogelijks ingestudeerde kennis over welke opleiding u heeft gehad of de taken binnen een controlepost.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Wat betreft de overige niet besproken documenten in verband met uw tewerkstelling, dient opgemerkt te worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Te meer daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde

van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten

volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet”*

Verzoeker verwijst naar de definitie van een vluchteling vervat artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en past de constitutieve elementen ervan toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich in België bevindt, buiten zijn land van herkomst, dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van problemen met de taliban en dat hij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten omdat ze zelf de vervolgers zijn.

In een tweede middel werpt verzoeker op *“Schending van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoeker is ervan overtuigd dat verweerder zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte heeft afgewezen. Hij betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met volgende elementen: eerwraak, zijn werk bij de Afghaanse lokale politie (hierna: ALP) en zijn lange afwezigheid uit Afghanistan. Vervolgens betwist hij de motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Verder geeft verzoeker aan dat hij *“een zeer liberale persoon is en dat hij tegen de traditie in het land van herkomst is”*. Hij betoogt dat hij daarom bij terugkeer naar Afghanistan als *“afvallige”* zal worden beschouwd. Hij stipt aan dat Daesh zeer actief is in de provincie en wijst op de uitspraken van *“de hoogste religieuze leider van Taliban”* en van *“de woordvoerder van Taliban Zabiullah Mojahid”* over Afghanen die naar het Westen gaan.

In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet”*. Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst hij naar §39 van het arrest Elgafaji over de ‘sliding scale’ en stelt dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verweerder maakt op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Afghanistan: Security Situation”* van augustus 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023;
- EUAA COI Query *“Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van februari 2024;
- EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026.

2.2.2. Verzoeker maakt op 23 februari 2026, overeenkomstig voormeld artikel, een aanvullende nota over waarbij hij overmaakt: *“Bewijzen over zijn werk in Afghanistan met vertaling”*. Hij meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven voor wat betreft zijn tewerkstelling gelet op voormelde stukken en zijn verklaringen.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.4. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop het gelijkheidsbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille zijn relatie met een meisje, Q. en omwille van zijn tewerkstelling bij ALP.

In de bestreden beslissing komt verweerder tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relatie met Q., noch aan zijn werkzaamheden voor de ALP, waardoor een vrees voor vervolging omwille van deze feiten niet kan worden aangenomen. Hij baseert zich daarvoor op volgende vaststellingen:

(1) De wijze waarop de relatie met Q. tot stand kwam is niet geloofwaardig.

- Verzoekers verklaring dat hij haar ontmoette toen hij onderweg was naar school, is ongeloofwaardig, gezien hij eerder stelde maar tot de negende graad naar school te zijn geweest en hij op het moment van hun relatie ongeveer negentien jaar oud was.
- Gezien Q.'s achtergrond en de Afghaanse context, is het niet geloofwaardig dat zij het initiatief zou nemen om met hem te beginnen praten.
- Q. woonde aan een openbare weg. Dat verzoeker zomaar met haar kon praten en dit twee weken lang elke dag, is weinig geloofwaardig.

(2) Dat Q. de gsm van haar moeder zomaar een hele tijd bij haar kon houden zonder dat dit werd opgemerkt, is weinig geloofwaardig.

(3) Verzoeker kan slechts zeer oppervlakkig vertellen over de gesprekken die hij voerde met Q. Hij kon niet verduidelijken hoe vaak hij haar persoonlijk heeft gesproken en legt hierover tegenstrijdige verklaringen af: waar hij eerst stelde haar dagelijks te zien, sprak hij later over het feit dat dit twee keer per jaar was.

(4) Verzoekers verklaringen over zijn drie maanden durende relatie met Q. overstijgen het oppervlakkig, stereotiep en anekdotisch niveau niet, zij komen derhalve niet doorleefd over.

(5) Verzoeker overtuigt niet voor wat betreft de veiligheidsmaatregelen die hij nam om niet te worden ontdekt.

(6) Er kan niet worden begrepen waarom verzoeker nooit de hand van Q. heeft gevraagd.

(7) Er kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij verzoekers verklaringen over de reacties van de familie van Q. Het is niet geloofwaardig dat de familie van Q., die banden heeft met de taliban, geen verdere stappen heeft ondernomen om verzoeker of zijn garanten, noch Q. te laten boeten voor de fouten van verzoeker en Q.

(8) Er kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling voor de ALP.

- Het is niet geloofwaardig dat verzoeker te midden van het proces van ontmanteling en transitie van de ALP aan de slag zou kunnen gaan als nieuwe rekrut. Verzoekers verklaring dat hij van bij het begin onder de ANP viel en hij geen informatie kan geven over de transitie is ongeloofwaardig.
- Verzoekers verklaringen over zijn aanmelding overtuigen niet.
- Dat de taliban ongeveer vier of vijf keer verzoekers familie bezochten om hen te bedreigen zonder echt actie te ondernemen, is weinig geloofwaardig. Verzoeker kon geen informatie geven over de taliban die naar hem op zoek waren. Dat verzoeker zelf nog drie keer terugkeerde naar zijn dorp terwijl de taliban hem dood wilden en hij moest vluchten omwille van zijn vermeende relatie, is niet geloofwaardig.
- Hij legde valse documenten voor ter staving van zijn werk bij de ALP.
- Verzoekers kennis over zijn opleiding en werk bij de ALP oversteeg het algemene niet, hij kwam niet verder dan mogelijk ingestudeerde kennis.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers profiel en het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker benadrukt in een eerste middel algemeen dat hij vervolging vreest door de taliban, dat verweerder "*ten onrechte*" deze "*terechte*" vrees niet bewezen heeft geacht, dat hij ter staving van "*hun subjectieve vrees*" verwijst naar zijn verklaringen zoals genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in de voorbereidende vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en dat hij de bescherming van de lokale autoriteiten niet kan inroepen omdat zij zelf de vervolgers zijn. Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er echter niet in de concrete en uitgebreide vaststellingen van het CGVS die ertoe leiden dat zijn vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk wordt bevonden, aan het wankelen te brengen.

In een tweede middel voert verzoeker met betrekking tot zijn voorgehouden relatie met Q. aan dat waar verweerder stelt dat zijn versie dat hij Q. onderweg naar school heeft leren kennen niet kan kloppen omdat hij verklaarde tot de negende klas naar school te zijn geweest berust op een foutieve lezing van het gehoorverslag van het CGVS. Vervolgens citeert verzoeker uit het gehoorverslag:

"Hoe Q. leren kennen? Hoe is onze relatie begonnen? Ja. Ze woonde op de weg, ik moest altijd die weg nemen om naar school te gaan.[...]" (gehoorverslag CG, p. 11)

Verzoeker betoogt dat in deze passage niet letterlijk kan worden gelezen dat hij verklaarde Q. te hebben ontmoet toen hij naar school ging. Echter stelt de Raad op basis van voormeld citaat vast dat verzoeker het feit dat de weg waarop Q. woonde de weg was die hij altijd nam om naar school te gaan koppelt aan het

begin van hun relatie gezien hij zelf de vraag op volgende manier verduidelijkte “Hoe is onze relatie begonnen?”. Verzoeker tracht zijn betoog kracht bij te zetten door vervolgens volgende passages uit het gehoorverslag van het CG te citeren:

“Ze woonde op de openbare weg. Zij had een huis in het dorp Mullahkhel en aan de achterkant van het dorp waren haar velden. Het leven van het dorp, hun algemene hoofdingang was altijd open en aan de voorkant van haar huis was ook een waterput waar zij altijd naartoe ging.

Herhaling vraag.

Het was een algemene weg, ik was niet de enige die die weg gebruikte, anderen ook. Ik zou naar de moskee gaan, naar school, naar de winkel. Ik moest altijd diezelfde weg nemen.” (gehoorverslag CG, p. 13)

De Raad stelt echter vast dat verzoeker nalaat volgende relevante passage te citeren die met bovenstaande samenhangt waarin verweerder hem confronteert met de vaststelling dat hij verklaarde tot de 9de graad naar school te zijn geweest en op het moment van zijn relatie met Q. reeds zo'n negentien jaar oud was:

“U zei tot de 3° graad naar school, toen al 19 dus niet meer naar school. Hoe komt dat u dan toch elke dag passeerde met gewoon naar winkel en moskee te gaan?

Ik nam altijd die weg toen ik 19 jaar oud was ging ik naar de moskee om te bidden, de grote moskee was ook langs die kant voor het vrijdaggebed, ik ging toen ook naar school. Ik moest eerst naar de grote weg gaan en dan 15 minuten wandelen tot ik in mijn school was.” (gehoorverslag CG, p. 13)

De Raad stelt vast dat verzoeker letterlijk bevestigde dat hij “toen ook” naar school ging. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat verweerder het gehoorverslag “niet goed gelezen” heeft of een fout heeft gemaakt. Verweeders vaststelling dat verzoekers verklaring dat hij Q. ontmoette toen hij onderweg was naar school ongeloofwaardig is gezien hij eerder stelde maar tot de negende graad naar school te zijn geweest en hij op het moment van hun relatie reeds zo'n negentien jaar oud was vindt immers steun in voormelde citaten uit het gehoorverslag en blijft bijgevolg overeind.

Waar verzoeker vervolgens vaststelt dat “verweerder vindt de handelingen van verzoeker en het meisje in de Afghaanse context ongeloofwaardig” gaat de Raad ervan uit dat hij volgende passage van de bestreden beslissing viseert: “Daarnaast is het gezien [Q.]haar achtergrond en de Afghaanse context, niet geloofwaardig dat zij het initiatief zou nemen om met u te beginnen praten (CGVS p. 12). Daarenboven woonde [Q.]op een algemene, openbare weg die ook door andere mensen werd gebruikt (CGVS p. 13). Het was een weg die u zelf frequent gebruikte om onder andere naar de moskee, naar school en naar de winkel te gaan (CGVS p. 13). Dat u aldus zomaar met haar zou kunnen praten en dit dan vervolgens nog twee weken aan een stuk elke dag is weinig geloofwaardig.” Door algemeen aan te voeren dat in Afghanistan meerdere personen werden gestenigd die dezelfde fout hebben gemaakt als hij, zich af te vragen of verweerder tegen hen hetzelfde zou hebben gezegd mochten ze erin zijn geslaagd om zoals hij naar Europa te vluchten en te beweren dat verweerder door een administratieve bril kijkt die “totaal de werkelijkheid miskent” brengt verzoeker geen concrete elementen en argumenten aan om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er hierbij op dat verweerder niet algemeen vaststelt dat buitenechtelijke relaties niet kunnen voorkomen gezien de Afghaanse context maar rekening houdt met de Afghaanse context en het feit dat verzoeker stelde dat de twee broers van Q. talibs zijn, bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over deze relatie.

Ook verzoekers overtuiging dat op basis van een lezing van het volledige gehoorverslag moet blijken dat hij “op voldoende wijze – rekening houdend met de geheim karakter van deze relatie – antwoorden gegeven heeft over deze relatie”, brengt hij geen enkel concreet element aan dat de vaststelling van het CGVS weerlegt dat verzoeker een zeer vage en weinig doorleefde beschrijving geeft van Q., met name dat zij een mooi meisje was, met een goed karakter en gedrag; dat hij het antwoord schuldig blijft op de vraag wat zij zo leuk vond aan hem; dat hij over hun toekomst samen niet meer info kon geven dan dat hij van plan was met haar te trouwen; dat hij niet wist of Q. vriendinnen had en dat hij niet meer kon zeggen dan dat ze graag kleren naaide omdat zij hem niet meer informatie zou hebben gegeven over wat zij graag deed. Ook de vaststellingen dat hij slechts heel oppervlakkig kon vertellen over de gesprekken die hij met Q. telefonisch voerde en bij haar thuis laat verzoeker volledig ongemeoid.

Voorts kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen dat verweerder stelt dat “verzoeker wist dat de broer van dit meisje Taliban waren en toch durfde hij een relatie te beginnen” zoals in het verzoekschrift wordt betoogd. Wel stelt verweerder vast dat de verklaringen van verzoeker over de beperkte veiligheidsmaatregelen die hij verklaarde te hebben genomen om niet te worden betrapt met Q., niet alleen ongeloofwaardig zijn gezien het enorme risico dat zij namen maar des te onwaarschijnlijker zijn gezien hij wist dat de broers van Q. talibanleden zijn. Dat de taliban in die periode Afghanistan niet in handen hadden doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker laat verder de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat de familie van Q., die banden heeft met de taliban, geen verdere stappen heeft ondernomen om verzoeker of zijn garanten, noch Q. te laten boeten voor de fouten van verzoeker volledig onbesproken. Verzoeker weerlegt dan ook niet volgende pertinente motieven die bijgevolg overeind blijven: *“Verder kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de reacties van de familie van [Q.]. U verklaarde meteen te zijn gevluht vanaf het moment dat u wist dat [Q.]haar twee broers op de hoogte waren van jullie relatie (CGVS p. 18). Nochtans blijkt dat de broers van [Q.]niets gedaan hebben (CGVS p. 19). Ze brachten de dorpsoudsten niet van de situatie op de hoogte (CGVS p. 19). U en uw familie ontvingen ook nooit openlijke of persoonlijke bedreiging van de familie van [Q.](CGVS p. 19). U bent ervan overtuigd dat ze u op een stiekeme manier wilden vinden en doden (CGVS p. 19). Moesten ze u openlijk doden dan zouden ze volgens u mogelijk ondervraagd worden door de dorpsoudsten (CGVS p. 19). Bovendien keerde u zelf nog drie keer in totaal terug naar uw dorp (CGVS p. 19). Ook wat betreft [Q.]zou voor haar het enige gevolg zijn geweest dat ze het huis niet meer mag verlaten (CGVS p. 18-19). Dat de familie van [Q.], die dus banden hebben met de taliban, geen verdere stappen hebben ondernomen om u of uw garanten, noch uw geliefde [Q.]te laten boeten voor jullie fouten is niet geloofwaardig. De schande die uw daden veroorzaakte is immers groot en valt, in een land als Afghanistan, op de hele familie. u was zich daar ook van bewust van door te stellen dat het ‘echt tegen de Afghaanse cultuur is’ (CGVS p. 6). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat er geen enkel gevolg zou gegeven worden aan deze overtreding van de wetten van de taliban hetgeen het geloof in uw asielrelaas verder onderuit haalt.”*

Voor wat betreft de vaststelling dat zijn tewerkstelling voor de ALP ongeloofwaardig wordt bevonden voert verzoeker aan dat het feit dat verweerder geen geloof hecht aan zijn relatie er niet *“automatisch”* mag toe leiden dat zijn tewerkstelling in twijfel wordt getrokken. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat *“Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw relatie met [Q.], vloeit daaruit voort dat er ook ernstige vraagtekens gezet kunnen worden bij uw tewerkstelling bij de ALP. U stelde namelijk dat de problemen die u kende omwille van het uitkomen van uw relatie u ertoe hadden aangezet u aan te sluiten bij de ALP”*. Deze vaststelling op zich heeft echter niet automatisch tot gevolg dat verzoekers werk voor de ALP ongeloofwaardig wordt geacht aangezien verweerder vervolgens stelt: *“Daarnaast maken ook uw verklaringen zelf het niet aannemelijk dat u werkelijk deel heeft uitgemaakt van de ALP.”*, waarop verweerder overgaat tot een beoordeling van de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten.

Voor wat betreft de in de bestreden beslissing besproken afgelegde verklaringen van verzoeker in verband met zijn werk voor de ALP, viseert verzoeker slechts één vaststelling, namelijk:

“In de eerste plaats verklaarde u dat u begon te werken op de vijftiende van de negende maand van het jaar 1399 (omgerekend 5 december 2020). Naast u waren er nog verschillende anderen die op dat moment zouden zijn aangenomen (CGVS p. 20). Op dat moment was de ontmanteling van de ALP reeds aan de gang. Tegen april 2021 was dit zelfs al volledig doorgevoerd (zie blauwe map). Hoewel er niet met zekerheid gesteld kan worden dat de ALP al inactief was in uw district, is het wel weinig waarschijnlijk dat de ALP op een tijdstip dat ze in de transitie naar ontmanteling zijn nog bezig zou zijn met het aantrekken van nieuwe rekruten.”

Verzoeker brengt hier tegenin *“Dit is opnieuw een vaststelling op buikgevoel. Verweester volgt zichzelf niet meer.”* De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker met dergelijke vage verwijten niets inbrengt tegen de objectieve vaststelling dat de ontmanteling van de ALP, die tegen april 2021 volledig was doorgevoerd, reeds aan de gang was op het moment dat hij stelt te zijn aangenomen bij de ALP waardoor het weinig waarschijnlijk wordt geacht dat in die situatie nog nieuwe rekruten zouden worden aangetrokken zoals verzoeker verklaart. De Raad wijst er verder op dat het door verzoeker geviseerde motief slechts onderdeel is van een geheel aan vaststellingen, die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing waaruit volgt dat hij zijn werk voor de ALP niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker laat deze overige vaststellingen ongemoeid waardoor ook deze overeind blijven. Zo wordt in de bestreden beslissing verder gemotiveerd dat:

-Het niet geloofwaardig is dat verzoeker te midden van het integratieproces waarbij men overging tot een selectie en screening van de reeds in dienst zijnde ALP'ers om te kijken of ze al dan niet in aanmerking kwamen om over te gaan naar de ANP of ANA-TF, aan de slag zou kunnen gaan als nieuwe rekrut.

-Hoewel hij zelf te kennen gaf dat de ALP op het moment dat hij begon reeds was overgeschakeld naar ANP, wist verzoeker niets over de officiële opheffing van de ALP en zou hij nog steeds lokale politie worden genoemd. Er kan worden verwacht dat hij meer informatie zou kunnen geven indien hij werkelijk bij de ALP begon op het moment dat ze overschakelden naar de ANP.

-Alle officiële werkdocumenten die verzoeker neerlegde verwijzen expliciet naar de ALP en niet naar de ANP.

-Verzoekers verklaringen over zijn eigenlijke aanmelding overtuigen niet en stemmen niet overeen met objectieve landeninformatie die door het CGVS wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

Ook tegen volgende pertinente vaststellingen van het CGVS waaruit volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt omwille van zijn voorgehouden werkzaamheden voor de ALP problemen te hebben gehad met de taliban brengt verzoeker niets in waardoor deze overeind blijven:

“U stelde omwille van uw tewerkstelling problemen te hebben gekend met de taliban. Zo zouden de taliban voor de machtsovername in totaal zo'n vier à vijf keer naar uw familie zijn geweest en spraken dan met uw vader en uw broer (CGVS p. 5). De laatste keer dat de taliban kwamen was op het moment dat u zich in Turkije bevond (CGVS p. 5). Elke keer dat de taliban kwamen, bedreigden ze uw familie en zeiden ze dat u moest stoppen met uw werk en dat uw dood toegelaten was (CGVS p. 24). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban zo vaak zou komen zonder echt actie te ondernemen. U kon verder ook niets meer van informatie geven over de taliban die naar u op zoek was (CGVS p. 24). Bovendien, zoals reeds eerder aangehaald, keerde u nog drie keer in totaal terug naar uw dorp (CGVS p. 19). Dat u dit zou doen terwijl u wist dat de taliban u dood wilden en u eveneens omwille van uw vermeende relatie moest vluchten, is niet geloofwaardig.”

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door zijn eigen overtuiging dat hij wel degelijk op “op een zeer doorleefde wijze antwoorden gegeven heeft over zijn werk bij de ALP” en dat verweerder hier ten onrechte aan twijfelt.

Tot slot stelt verweerder vast dat verzoeker valse stukken heeft voorgelegd ter staving van zijn werk voor de ALP. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Tot slot wordt het geloof in uw aangehaalde tewerkstelling volledig weggenomen door de vaststelling dat u valse stukken neerlegt ter staving van uw werk bij de ALP. Zo legde u uw originele werkbadge neer die zeer duidelijk vals is. Zo staat er op de voorkant van de badge geschreven ‘Nationale politie van Afghanistan’ in het Pashtou, terwijl er op de achterkant dan weer ‘Afghan Local Police’ geschreven staat in het Engels. Op diezelfde achterkant ontbreekt ook de letter f in het woord ‘grand father’s name’. Verder staan er fijne golvende grijze lijnen verticaal op de kaart geprint, in plaats van dat dit een duidelijk watermerk is. Deze anomalieën tonen duidelijk aan dat u aan de hand van vervalsing uw werk als lokale politieagent tracht aan te tonen. Deze fraude ondermijnt andermaal zeer sterk het geloof in de voorgehouden tewerkstelling. De drie foto’s die u neerlegde en waar u te zien bent in de context van uw werk kunnen evenmin overtuigen. Daarover dient gesteld te worden dat het niet mogelijk is om uit deze foto’s af te leiden dat deze daadwerkelijk gemaakt zijn in een werkcontext. U bent inderdaad wel te zien met een wapen, maar verder draagt u geen uniform, zijn er geen andere mensen te zien rond u of kan er weinig uit de omgeving afgeleid worden.”

Door algemeen te stellen dat hij er geen belang bij heeft om valse stukken voor te leggen brengt verzoeker niets in tegen voormelde inhoudelijke beoordeling waaruit het CGVS op goede gronden besluit dat de originele werkbadge die verzoeker voorlegt duidelijk vals is en dat dit het geloof in zijn voorgehouden tewerkstelling verder ondermijnt. Door verder aan te stippen dat hij foto’s heeft getrokken tijdens zijn werk brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat uit deze foto’s niet kan worden afgeleid dat ze zijn genomen in een werkcontext. Verzoeker kan deze foto’s niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat drie foto’s voorliggen waarop verzoeker alleen is te zien, in drie verschillende outfits met een wapen en op één foto met een wapen op de achtergrond en een walkie talkie in de hand. Op twee van de drie foto’s zit hij op een zetel met als achtergrond een witte muur en op één foto is hij te zien in een berglandschap. Het CGVS kan daarom worden gevolgd dat uit deze foto’s niet blijkt dat ze zijn genomen in een werkcontext.

Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn verklaringen en foto’s volstaan om zijn tewerkstelling aan te tonen. Uit het voorgaande is immers gebleken dat dit niet het geval is.

Bij aanvullende nota van 23 februari 2024 voegt verzoeker volgende stukken, waarvan hij ter terechtzitting de voor eensluidende vertalingen van het Pashtou naar het Nederlands voegt:

-Een kopie van een document opgesteld door de commandant van de wervingsdienst van de provincie Maidan Wardak, gericht aan de districtsraad van Maidan Wardak waarin wordt gevraagd naar eventuele veroordelingen van verzoeker en de verblijfplaats van zijn familie.

-Een kopie van een document opgesteld door de commandant van de wervingsdienst van de provincie Maidan Wardak gericht aan “*rechercheurs en het management van het bevolkingsregister van de provincie Maidan Wardak*”, gedateerd op 3 december 2020 waarin verzoekers “*reputatie*” wordt beschreven en waarin hij wordt voorgedragen.

Tevens voegt verzoeker bij voormelde aanvullende nota een kopie van twee foto’s waarop hij staat afgebeeld.

De Raad stelt vast dat de twee kopieën van documenten gerelateerd aan zijn voorgehouden tewerkstelling bij de ALP, die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij de ALP kunnen herstellen. Om te beginnen stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring dat hij deze documenten niet eerder kon voorleggen omdat ze verloren waren en nu toevallig zijn teruggevonden door zijn broer niet overtuigt. Verder valt een anomalie op in het eerste document, waarin de commandant van de wervingsdienst van de provincie Maidan Wardak zich bij de districtsraad van Maidan Wardak bevroegd over eventuele veroordelingen van verzoeker en de verblijfplaats van zijn familie aangezien niet wordt vermeld op welke datum het werd opgesteld. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting bevestigt verzoekers raadsman dat een datum ontbreekt. Tevens zijn voormelde documenten kopieën waarvan de bewijswaarde gering is, nu de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Daarbij stelt de Raad vast op grond van de COI Focus "Afghanistan: Corruptie en documentfraude" van 13 september 2024, waarvan het CGVS een weblink verschaft in de bestreden beslissing, dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of tegen een vergoeding kunnen worden verkregen in Afghanistan. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Uit de twee foto's die verzoeker nog toevoegt kan niet worden opgemaakt waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden genomen. Dergelijke foto's, kopieën bovendien, zeggen dan ook niets over het beroep van de persoon die er op staat afgebeeld.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en zijn verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde vaststellingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties

2.3.5.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel verwestering genoemd.

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker slaagt er niet in in concreto aan te tonen dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan door in het verzoekschrift louter te wijzen op zijn *“Lange afwezigheid vanuit Afghanistan”* en te stellen dat hij *“een zeer liberale persoon is”* die tegen de traditie in Afghanistan is, zonder dit verder toe te lichten, en te menen dat *“mensen met dergelijke visie”* - zonder dat hij concreet toelicht om welke visie het gaat – als afvalligen worden beschouwd door de taliban of *“Daesh”* waarvan hij stelt dat ze *“zeer actief”* zijn in zijn provincie zonder meer.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij werkt bij Greenyard. Hij stelde Nederlandse les te hebben gevolgd maar hiermee te zijn gestopt omdat het niet combineerbaar is met zijn werk in ploegen. Hij toont zijn werkbadje.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij werkwilgig is, wat zeker lovenswaardig is. De Raad gaat in de thans gevoerde procedure echter niet na of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning wegens een tewerkstelling of noden van werkgevers op dat vlak. Hij gaat wel na of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat verzoeker verklaart kan er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Naast een bloot betoog kan er nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier Afghanistan heeft verlaten bij de machtsovername die plaatsvond op 15 augustus 2021. Hij was op dat moment 18 jaar oud op grond van zijn verklaarde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 18 juni 2024 in België toe en verblijft hier afgerond een jaar en negen maanden, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afgaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afgaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afgaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog een keer per week of een keer per maand contact te hebben met zijn broer (gehoorverslag

CG, p. 4). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Kan niet tot een ander oordeel leiden: verzoekers verwijzing naar uitspraken van de woordvoerder en de “*hoogste religieuze leider Taliban*” waarbij deze laatste onder meer stelt dat “*alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn*” en een arrest van de Raad van 8 juni 2023 met nummer 290 024 waarin dit zou zijn overgenomen. Verzoeker kan geenszins dienstig laten uitschijnen dat uit voormeld arrest zou blijken dat alle Afghanen die in het Westen hebben verbleven worden geviseerd door de hoogste religieuze leider van de taliban. In voormeld arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld: “*Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.*” Dit arrest houden dus een beoordeling in van de specifieke en individuele elementen van die zaak, net zoals de Raad doet in voorliggend dossier. Het zijn dus de individuele omstandigheden in de zaken die aanleiding hebben gegeven tot het arrest van 8 juni 2023, waarbij respectievelijk de bestreden beslissing werd vernietigd.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of vervolgd.

2.3.5.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in

Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich

doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “battles” en “explosions/remote violence”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

2.3.6.4. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES